

Το περιοδικό antifa εκδίδεται κάθε δύο μήνες και ασχολείται με το ρατσισμό και το φασισμό στην Ελλάδα και διεθνώς.

Την αποκλειστική ευθύνη του περιοδικού την έχει η συντακτική του ομάδα (η οποία συμμετέχει ως τέτοια στις εκδόσεις antifa scripta).

Αυτό σημαίνει πως για ό,τι γράφεται ή παραλείπεται να γραφτεί αποκλειστικά υπεύθυνη είναι αυτή και μόνο αυτή.

Πέρα από την ανάλυση και την αντιπληροφόρηση το περιοδικό antifa υποστηρίζει ενεργά το αντιφασιστικό κίνημα. Έτσι η συντακτική του ομάδα συμμετέχει στην αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa.

Αν με κάποιο τρόπο αυτά που διαβάζετε εδώ σας φαίνονται ενδιαφέροντα, η ηλεκτρονική μας διεύθυνση σας περιμένει:

www.autonomeantifa.gr
antifascripta@yahoo.com

Νοέμβρης 2024

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

Η μνήμη ως αφιέρωμα

Δεν είναι τυχαίο που τα επετειακά αφιέρωματα όλο και πυκνώνουν. Αντιμέτωποι μ' ένα παρόν που γίνεται όλο και πιο δυσνόητο, οι άνθρωποι καταναλώνουν τις ιστορικές αναδρομές ως παυσίπονο. Από κει είναι που προκύπτει η πληθώρα των φόρουμ, των εκπομπών και των ενθέτων: «50 χρόνια από την πτώση της Χούντας», «50 χρόνια από την τραγωδία της Κύπρου», «50 χρόνια από την έναρξη της τρίτης ελληνικής Δημοκρατίας»· κι ο κατάλογος αυξάνεται κατά το δοκούν: φοιτητικά κινήματα, αγανακτισμένοι, μνημόνια.

Όλοι οι τρόποι με τους οποίους το μεταπολιτευτικό ελληνικό κράτος κρατιόταν σε συνοχή καταρρέουν: το πτυχίο ως εξασφάλιση ενός κάποιου εργασιακού μέλλοντος, τα πολιτικά κόμματα ως εγγύηση ενός είδους διακυβέρνησης, το τραπεζικό σύστημα ως πίστη στην οικονομική σταθερότητα. Καθώς το παλιό έχει πεθάνει, δίχως το καινούριο να έχει καταφέρει να γεννηθεί, τα νοσηρά φαινόμενα κυριαρχούν. Το σήμερα μοιάζει ακατανόητο και σκοτεινό. Κι είναι έτσι που οι οργανικοί διανοούμενοι του κράτους πασχίζουν να ξαναχτίσουν αφηγήσεις που να συνεχούν με τρόπο πειστικό τις πέντε τελευταίες δεκαετίες. Κατά βάση τα γνωστά: επιχειρώντας να ξανασυζητήσουν τα νοήματα του παρελθόντος, οι μηχανισμοί ταξικής κυριαρχίας επιδιώκουν να κυριαρχήσουν στα νοήματα που διατρέχουν το παρόν.

Το εγχείρημα της μνήμης και της σημασίας της δε μας είναι άγνωστο. Το antifa φέτος κλείνει 20 χρόνια ζωής και μας αναγκάζει, θέλοντας και μη, να καταφύγουμε ξανά στην ιστορία – τη δική μας και του κόσμου. Πέρα απ' τα προφανή, είκοσι χρόνια antifa σημαίνει ότι δραστηριοποιούμαστε εντός ενός συλλογικού οργανισμού μνήμης. Δηλαδή θυμόμαστε τι έχουμε πει και τι έχουμε κάνει, από το 2004 μέχρι σήμερα. Το σημαντικό εδώ είναι ότι θυμόμαστε το

παρελθόν μας – και μάλιστα το θυμόμαστε όλοι κι όλες μαζί. Αναγκαστικά, παρέα με τη συλλογική μνήμη πάει και η συλλογική αυτοκριτική. Με άλλα λόγια 20 χρόνια μαθαίνουμε απ' το παρελθόν μας. Απ' αυτή τη σκοπιά η Ιστορία μας δεν είναι μεγάλες νίκες, αλλά μεγάλες συνειδητοποιήσεις.

Η μνήμη ως κατσαβίδι

Συχνά η λειτουργία μας έχει στοιχεία ξεσκαρταρίσματος. Ξανακοιτάμε τις γνώμες του παρελθόντος και προσπαθούμε να δούμε αν είναι ακόμα ανεκτές. Ό,τι είναι για πέταμα το πετάμε. Ό,τι είναι για κράτημα το κρατάμε. Ό,τι είναι για επιδιόρθωση, το επιδιορθώνουμε.

Κάθε χρόνο βγάζουμε το κατσαβίδι· ξεβιδώνουμε τις βίδες που έχουν λασκάρει και τις επανατοποθετούμε αλλού. Κοιτάμε το παρόν κι επιδιορθώνουμε το παρελθόν. Τις γνώμες που πια τις βρίσκουμε λειψές δεν τις αντιμετωπίζουμε ως ψέματα· τις γνώμες με τις οποίες αντικαθιστούμε τις παλαιότερες δεν τις αντιμετωπίζουμε ως αλήθεια. Αυτά που λέμε είναι αυτά που έπρεπε να ειπωθούν κι αυτά που έπρεπε να ακουστούν σε ένα δεδομένο χρόνο και τόπο. Ενδεικτικές τέτοιες επιδιορθώσεις:

-Το πογκρόμ του 2004 δεν είχε να κάνει με μπάλα και πάθη. Ήταν άμεσα συνδεδεμένο με την ολοκλήρωση των ολυμπιακών αγώνων. Οι αλβανοί εργάτες έπρεπε να εμπεδώσουν τη θέση τους στο περιβάλλον της κρίσης.

-Ο ρατσισμός δεν έχει στην καρδιά του σαλεμένους μικροαστούς. Στο κέντρο του πράγματος θα βρει κανείς το κράτος, τις νομοθεσίες, τα ένοπλα σώματα· οι μικροαστοί είναι τα ακροδάκτυλα των κρατικών σχεδιασμών.

-Το κοινωνικό κράτος δεν είναι το αντίθετο του αστυνομικού κράτους. Το κράτος διαθέτει πολλά άκρα, αλλά έχει κοινό βηματισμό.

-Τα αριστερά κόμματα και οι αριστερές

ANTI FA SPEA KING

οργανώσεις δεν είναι απολειφάδια του παρελθόντος. Είναι ενεργητικός σύμμαχος των κρατικών πολιτικών, όπως καλά το καταλάβαμε την περίοδο της καραντίνας.

-Το πεδίο μάχης που άνοιξε τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο δεν αφορούσε αποκλειστικά το Ιράκ. Στα καθ' ημάς εμφανίστηκε ως διάλυση της Γιουγκοσλαβίας. Ο γιουγκοσλαβικός εμφύλιος ήταν war by proxy. Οι Έλληνες δεν στράφηκαν προς την ελληνοσερβική φιλία λόγω «κοινού θρησκευάτος», αλλά τη χρησιμοποίησαν ως ανάχωμα προς τις βλέψεις τρίτων κρατών και ειδικά των Τούρκων στα Βαλκάνια. Από τη σκοπιά των Ελλήνων, η σφαγή των Βόσνιων ήταν εξουδετέρωση εχθρικών προξείων.

Η μνήμη που αστράφτει

Στεκόμαστε μπροστά στον καθρέφτη των είκοσι χρόνων και παρατηρούμε το σώμα μας: ψηλαφούμε την συλλογική μας οργάνωση και τη σκεφτόμαστε υπό το φως των όσων έχουν παρέλθει. Γιατί είμαστε οργανωμένοι έτσι κι όχι αλλιώς; Το ερώτημα μας δυσκολεύει να το απαντήσουμε ευθέως. Προτιμάμε να λέμε ότι μας δημιούργησαν οι εποχές και οι ανάγκες τους. Εν ολίγοις τα οργανωτικά μοντέλα των αυτόνομων προέκυπταν πάντοτε ως άμυνα στην ασφυξία των εποχών. Λένε ότι η πίεση που προκαλεί το μαχαίρι στο λαιμό ή θα σε διαλύσει ή θα σε αναγκάσει να ανακαλύψεις διέξοδο σωτηρίας. Απ' όσο μπορούμε να θυμηθούμε τα είκοσι χρόνια ζωής μας, οι αυτόνομοι ακροβατούσαμε διαρκώς ανάμεσα σ' αυτές τις δύο άκρες της βάρκας: σωτηρία ή διάλυση. Ο τρόπος οργάνωσής μας δεν φτιάχτηκε ποτέ βάσει σχεδίου και με καθαρό μυαλό. Αλλά πάντοτε χειροτεχνικά, αγχωμένα και δίχως εγγυήσεις. Για κάποιον περίεργο λόγο το όλο πράγμα δούλεψε, έτσι όπως δουλεύουν όλα τα σχέδια των αυτόνομων. Για λίγο, μέχρι το «για

λίγο» σύντομα να αποκαλύψει τα καινούρια προβλήματα που αναγκαστικά κυοφορεί κάθε αλλαγή.

Κι έτσι θυμόμαστε:

-Οι αυτόνομοι από το 1995 και μετά οργανωθήκαμε σε ομάδες. Οι ομάδες ήταν ένας τρόπος συλλογικής συνύπαρξης σ' ένα περιβάλλον που βασιλευσαν τα άτομα και οι απόψεις τους από την κοινωνία γενικά έως τον αντιεξουσιαστικό χώρο ειδικά. Οι ομάδες ήταν ομάδες πολιτικές. Δηλαδή φτιάχτηκαν για να αντιμετωπίσουν την πίεση που ασκούσε στις καρδιές και στα μυαλά ο φασισμός, ο ιμπεριαλισμός κι ο Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος, έτσι όπως αυτοί άφηναν το αποτύπωμά τους στην ελληνική κοινωνία. Χρειάζονταν συλλογικές γνώμες για ένα κόσμο που είχε μπει για τα καλά στη φωτιά του Πολέμου.

-Οι αυτόνομοι από το 2004 και μετά οργανωθήκαμε σε antifa πυρήνες. Οι πυρήνες ήταν ο τρόπος να επιβιώσουμε ατομικά και συλλογικά σε μια εποχή ρατσισμού και κρίσης. Ταυτόχρονα εγκαινίασαν μια καινούρια μορφή οργάνωσης πλάι στις πολιτικές ομάδες. Το antifa γεννήθηκε μετά από ένα πογκρόμ. Επικοινωνούσε με τα νέα κοινωνικά υποκείμενα που εν τω μεταξύ είχαν κάνει την εμφάνισή τους, με πρώτη και καλύτερη τη δεύτερη γενιά μεταναστών. Μπορούσε να φτιάχνει ιδέες και να διεκδικεί το δρόμο.

-Οι αυτόνομοι από το 2009 και μετά οργανωθήκαμε στη συνέλευση αυτονομία antifa. Η συνέλευση ήταν ο τρόπος να επιβιώσουμε ατομικά και συλλογικά σε μια περίοδο οργανωτικής διάσπασης και εσωστρέφειας. Κι εν τω μεταξύ υπήρξε το όχημα για μια σειρά τεχνολογικών καινοτομιών. Οι διαδηλώσεις στόμα με στόμα, οι ιδέες για τη συνέχεια του ελληνικού φασισμού και του ελληνικού κράτους, η μόνιμη και σταθερή τροφοδότηση των τοίχων της Αθήνας με αυτόνο-

μες γνώμες, η δημιουργία ομάδων μάς έφεραν την περίοδο της καραντίνας να μπορούμε να μιλάμε και να αρνούμαστε καθώς το Κράτος της έκτακτης ανάγκης είχε ισοπεδώσει τα πάντα στο διάβα του.

-Οι αυτόνομοι από το 2024 και μετά τρώμε τα απόνερα του μετακαρναντικού κράτους. Η ψηφιοποίηση, οι νέες τεχνολογίες, οι κρατικές ιδεολογίες επιχειρούν να χτίσουν ένα εσωτερικό που να αντιστοιχεί στη διάλυση της Μέσης Ανατολής, στους τριγμούς που εμφανίζει η ενωμένη Ευρώπη και στις πολεμικές φιλοδοξίες των εδώ αφεντικών. Αναλογιζόμαστε την επάρκεια των ομάδων και των συνελεύσεών μας, την επάρκεια των ιδεών και των μεθόδων μας.

20 χρόνια antifa.

Πάει να πει ένα εγχείρημα ζωντανής μνήμης.

Τα κατασβίδια μας έχουν βγει από τις θήκες τους.

Δηλαδή κοιτάμε να τη γλιτώσουμε για άλλη μια φορά απ' το μαχαίρι.

Τώρα που το σκεφτόμαστε το πράγμα θα μπορούσε να έχει πάει και πολύ χειρότερα.

20 χρόνια antifa, δηλαδή σχεδόν 100 τεύχη antifa περιοδικού!